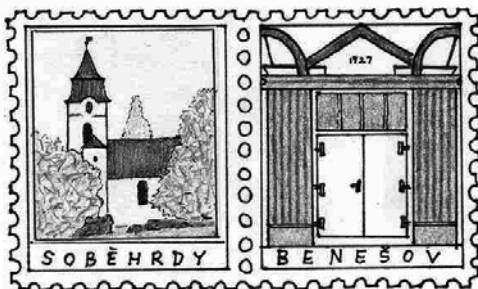

ČÍSLO 95 (2/2018)

Červen 2018

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

**Kázání při bohoslužbách s rozhlasovým přenosem Benešov
3. 6. 2018 připravil Tomáš Trusina**

1. čtení: Ezechiel 34,1-4.7-10.15-16

Text: Lukáš 15,1-7

Jako stále silnější proud táhnou se k Ježíši jedna profláklá existence za druhou. Jako když mravenci ucítí někde tučné sous-to – a nejdřív leze jeden za druhým – a pak už se slévají do dvou-stupů a pětistupů – takhle nějak vycítili celníci a hříšníci: Ježíš – to je to pravé pro nás. A tak se k němu ve stále větších houfech stahují.

Z čeho to vycítili?

Z toho, co je v evangeliu opakovaně o Ježíši slyšet – a co chtějí teď poslouchat dál, čím se chtějí sytit a žít: Dnes se vám narodil Spasitel. Dnes můžete potkat Božího služebníka, který třtinu namíšenou nedolomí.

Navíc, jak se opakovaně ukazuje – Ježíš nikoho nevyhání. V Království Božím místa dost – dál kdo chce vejít, vzácný host. Každého bere Ježíš k těm příběhům, kde je to doslova Boží. A Boží, to je už od starého Abrahama vždycky tam, kde je člověk přijat s celou svou bezvýchodností – kde se dá dýchat – kde dostanu naději anebo rovnou šanci začít znova.

Tohle byl signál – který všem těm značkovým profláklým existencím, zvaným celníci a hříšníci, nepřekonatelně přitažlivě zavoněl: Tady za tím Ježíšem je třeba se vydat.

Uslyšeli – a chtějí to poslouchat. A mají co poslouchat – protože u toho nazaretského kazatele Božích věcí slyšíš o Bohu to nejpodstatnější: Slyš, Izraeli – a slyšte lidé ze všech světových stran – tady se vám nabízí Bůh, který se vás ujímá takových, jací jste: dává ochutnat sílu milosrdenství i odpuštění – vysvobozuje z pastí, které člověk umí chystat druhým, ale možná nejvíc sám sobě – a staví na nohy. Jako kdyby dával nový život nebo co.

A mravenci se stahují v silicím zástupu. A jestli my s nimi – je to jen dobře. Od toho tu je koneckonců církev – od toho se v ní čtou a k lidem okolo zaznívají příběhy víry – aby tenhle signál vždy znova zazněl či zavoněl do světa i do života. Nám i druhým.

Občas se mi při naslouchání podobenství o nalezené ovci stane, že nějaký nekonformní křesťan vznese otázku – **a to jsme teda podle Ježíše jak ovce?** Tupé, nemyslicí pasivní stádo, které potřebuje vodit na pastvy zelené a k vodám tichým – a samo ničemu nerozumí?

Pro někoho může být role ovečky, o niž se dobrý pastýř stará, vždycky ji najde, obváže, pofouká bolístky a pak dopřeje hojnou stravu z těch zelených pastvin docela příjemná – někoho taková role naopak provokuje. Určitě má smysl vyprávět dětem příběh o zaběhlé ovečce, kterou pastýř hledá a najde a místo aby ji dořval, vezme ji na ramena. Vůbec nevadí, když se tenhle obraz milosrdného, hledajícího pastýře vtiskne do srdce jako ten základní obraz, který si o Pánu Bohu, přesněji Ježíšovu Otci v sobě člověk nosí.

Nicméně, všimněme si, že Ježíš se s tím podobenstvím přímo obrací na někoho jiného: „Když někdo z vás má 100 ovcí – a večer v ohradě se jedné nedopočítá, copak se nezvedne – a nejde ji hledat?“ – tahle řečnická otázka se k nám z evangelia neobrací jako k ovčím, ale pastýřům. Obrací se na farizeje a zákoníky (a k našemu farizejství a zákonictví), aby proměnila náš a jejich pohled na druhé. Aby proměnila jejich – a naše pastýřství. A bezpochyby se dosyta inspirovala Ezechiellovým prorocky kritickým slovem, namířeným proti špatným pastýřům uprostřed Božího lidu: „Běda pastýřům – kteří pasou sami sebe – a zapominají na pastýřství Hospodinovo – na pastýřství oplývající milosrdenstvím – soucitem – ochotou postavit se za slabé a nezaštitěné.“ Ale koneckonců

i ten slavný žalm, „Hospodin jest můj pastýř“, je určen pro Davida – tedy pastýře. Pastýře nejen stád ovcí, ale právě i zatoulaných a ohrožovaných ovcí Božího lidu.

Proč je adresátem té otázky i toho podobenství právě pastýřství a pastýřování?

Problém totiž spočívá v tom – že církev vždy znova propadá potřebě nějak to Boží bezpodmínečné pozvání a přijetí zme-nežovat: Komu ano – a komu ne; od kdy do kdy – a co za to. Hříšníci a celníci proudí k onomu přitažlivému milosrdenství jak mravenec – a najednou narážejí na závary a kontrolory: Ty jsi mravenec moc černý, u nás berem jen nazrzlé. Ty máš nakřivo tykadlo – ty ses dostavil z mraveniště, kde se rodí nenapravitelné plémě. Ty máš na čele pŕlměsíc – ty rudou hvězdu – ty zas nemáš ty správné evangelické příbuzné. Farizeové a zákoníci. Horliví strážci pravdy Kristovy – z nichž se dřív či později stanou její ještě horlivější majitelé.

Právě JIM (a s nimi ovšem zase i nám) vypráví Ježíš tu sérii příběhů, kde se hledají a přijímají ti prý nepřijatelní, ztracení či zatraceníhodní. Přičemž pastýř, či otec (anebo sama nebesa) to samou radostí nad jejich nálezem nemůžou vydržet a pořádají hostinu pro všechny kolem. Právě jim (a s nimi občas i nám) se ty příběhy vyprávějí – jako šance pochopit: To co se vám na Kristu nelíbilo – co jste kritizovali – milosrdenství, jež překračuje všechny zavedené náboženské a církevní škatulky a bariéry, o před-sudcích ani nemluvě – to je to právě ořechové.

Ježíšova otázka (Což někdo z vás...?), kterou začíná tu trojici vyprávění o radosti z nalezených ztracených – **vyznívá ovšem i poněkud jedovatě**. Jeho příběh o hledání ztracené ovce míří totiž přesně opačným směrem než pohoršené protestování a reptání zbožných spravedlivých. Oni by spíš kývli na otázku – zda by kolem těch neztracených 99 ovcí nebylo potřeba vystavět co nejvyšší ohradu. Ovce se tak nerozprchnou a proud hříšníků z toho ohro-

žujícího světa tam venku se nedostane dovnitř. A ovce uzavřené za vysokým plotem lze pak snadno strašit – tam venku si na vás brousí zuby zlí nepřátelé – tak nás koukejte poslouchat.

Ta ohrada, vysoký plot kolem zbývajících správných věřících – to je velké pokušení církevních pastýřů. Hodně hlasitě se v poslední době z českého církevního ovčince ozývala pohoršená kritika jednoho divadelního představení, urážejícího prý náboženské citění. Nějakou empatii s oběťmi násilí, o nichž to představení mluví nejvíc, přitom nebylo slyšet ani náhodou.

Ale nepamatuji se, že by se v posledních letech od představitelů církví ozývalo se stejnou vehemencí třeba zastání lidí, kteří uvízli v dluhových pastech – a že jich je u nás nějakých 850 tisíc. Anebo že by takhle nahlas znělo volání – záleží nám na těch, kdo jsou ve společnosti ponížováni a ocitají se v bezvýchodné situaci pro svůj menšinový původ či orientaci. Záleží nám na nejmenších dětech – které zůstaly na život samy a místo toho, aby mohly prospívat a rozvíjet se v pěstounské péči jak na pastvách zelených, trpí neustálým koloběhem střídajících se pečovatелů v ústavních zařízeních. Copak tohle nejsou ovce, kterým by mělo znít hlasité zastání od nás – kdo smíme užívat dobrodiní pastýřství Kristova?

Církev, která si poněkud uměle hledá nepřátele kdesi venku, mimo církevní ohradu – ta totiž pak tam venku přehlíží skutečné potřebné – ale k tomu navíc sama znehodnocuje milosrdné pastýřství svého Pána. Daleko účinněji než nějaké údajné rouhání. I to nás učí Ezechiellovo kázání i nasměrování Ježíšova podobenství.

Tři příběhy – o nálezu ztracené ovce, ztracené mince a přijetí ztraceného syna – bude nakonec Ježíš vyprávět – **aby dal novou naději** těm, kdo narážejí na plot, bariéry, předsudky a odsudky znějící z církve – a zároveň **aby se pokusil proměnit ono farizejské pastýřství v pastýřství vpravdě kristovské** – a společenství svého lidu v místo, kam se bez překážek bude moci táhnout ten silící proud různých profláklých existencí – jako když mravenci někde ucítí tučné sousto.

Začal svůj výklad tou jakoby udivenou otázkou – Copak se nevydáte pro tu jednu ovci, co se vám večer nevrátila do ohrady? A skončí ho podobnou: Copak se nemáme radovat z toho, že se tvůj ztracený bratr vrátil?

Je tedy dobře, odvážíme-li se tyhle příběhy poslouchat jako povzbuzení všem, kdo se nějak ztratili, zabloudili, padli, ztrosko-

tali – nebo neumějí s Pánem Bohem počítat jako se slitovným, hledajícím a odpouštějícím. Ale zrovna tak silně promlouvají k nám neztraceným, k nám, co se v životě dokážeme zařídit, ke křesťanům aktivním a zapáleným, k 99 spravedlivým. Upozorňují na bariéry – bourají je – a chtějí náš vztah k druhým – ať už jsou z církevní ohrádky nebo ne – přetvářet ve vztah vskutku pastýřský – vztah, jenž odráží to základní z pastýřství Kristova.

Proto mají ty příběhy znít vždy znova – dětem i dospělým – lidem víry (začátečníkům i pokročilým) – i lidem pochybností – lidem žijícím láskou a pravdou – i cynikům, co založili zatím své živobytí na převlékání kabátů a umění na všem vždy vytrískat prachy. Farizeům – i celníkům a hříšníkům: Bůh vás bere – přijímá a obdarovává – a zve vás k radosti svého Království. K novému životu nalezených ztracených.

Ježíš jako pastýř této pravdy za ni položil i svůj život – aby bylo už teď jako v nebi, tak i na zemi. Aspoň občas. Amen.

UDÁLOSTI

➤ Mačovice - studánka 21/4 2018

2 Korintským 4,6-7 *Neboť Bůh, který řekl `ze tmy ať zazáří světlo`, osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.*

Voda v této studánce je příležitostí k setkání a k prožití nejdůležitější zkušenosti, kterou v životě můžeme zažít. Je to zkušenost důvěry.

Z řecké mytologie známe případ Narcise, který hleděl do studny, díval se na sebe – ale důvěru nehledal... skončil jak skončil.

Zamiloval do obrazu na hladině a nemohl se od něj odtrhnout. Tak dlouho se nakláněl nad hladinu, až se nakonec ve studánce utopil. Jeho tělo nebylo nalezeno, prý bylo proměněno ve žlutý květ narcisu. V Řecku byl narcis považován za květinu smrti.

V bibli, tam jsou vody určeny k něčemu úplně jinému...

Důvěra souvisí s bezpečím a s láskou. Bez důvěry se žije špatně. V minulosti jsme si na tomto místě připomněli, proč Ježíš sám sebe představil jako vodu živou. Ježíš obnovoval důvěru mezi

člověkem a Bohem. Plné obnovení důvěry můžeme nazvat také záchranou, či vykoupením.

Prožitek absolutní důvěry je něco mimořádného, něco k čemu se zde na světě můžeme blížit. Mezi dětmi a rodiči, mezi partnery, mezi přáteli.

I když tady na zemi nikdy absolutní důvěru neprožijeme, můžeme prožívat hledání této důvěry jako životní cestu a cíl a jít za ní – jako jde lovec za kořistí. Číhat na ni. Čekat na ni. Smíme věřit, že tato cesta má smysl. Celou Biblií zní tento refrén – hledejte důvěru, protože jste stvořeni milujícím Otcem v nebesích, který vás každého přijímá a jde vám naproti. On je podstatou důvěry.

Tento záměr je vyjádřen i v příběhu o zahradě, kterou Bůh daroval člověku. Zahrady Eden.

Je tady před námi pramen, který vyvěrá, aby dával život.

V zahradě Eden jsou 4 prameny, 4 řeky, které se vylévají symbolicky do všech světových stran. Pro všechny lidi. Bez rozdílu.

Podle bible o zahradu Eden nemusí člověk bojovat, dostává ji darem. Jako tento pramen, jako lásku, jako důvěru.

Člověk, který důvěru hledá, může přijít a ten pramen aktivovat. Uvést potencionální možnost pramene – být studnou – ve skutečnost.

Takto dostává člověk zahradu Eden. Člověk dostává od Boha do vínku být potencionální možností pro všechny po způsobu Ježíše Krista. Každý člověk má potencionální možnosti být Kristem. Nemusíme se trápit, že jsme jen hliněné nádoby. Přesto, že jsme různě nedokonalí, smíme milovat ty, kteří jsou okolo nás, smíme milovat dokonce i ty, kteří jsou jiní než my. Všichni jsme dobré stvoření jednoho Stvořitele.

Bible říká, že na jedné straně existuje cesta smrti, na druhé života. Na jedné straně sebezahleděnost, která vede k utonutí ve vodách chaosu a na druhé straně bytí pro druhé a s druhými. (*Dt 30,15: Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo;*)

Je to nejen možnost, ale snad i úkol každého jednotlivce, je to úkol společenství, je to úkol každé generace. Ač jsme hliněné všelijak poškozené nádoby, máme potenci být proměněni v ty, jež září Kristovým světlem. Světlem lásky, solidarity, smíření.

2 Korinským 3,18 Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně.

Modlitba

Děkujeme, Pane, že smíme v tomto světě hledat důvěru a tvořit tak místa dobrá k životu. Prosíme za ty, kteří tuto cestu dosud nenalezli. Amen.

Petr Turecký

➤ Benešovská víkendovka

O víkendu 20–22. dubna se konala na soběhrdské faře víkendovka **Josef a jeho krásné šaty**. Přijelo 24 dětí z Benešova, Sedlece Prčice, Vlašimi a Prahy a nějakých 16 vedoucích. Vařil Dalibor Antalík, povoláním farář ☺. Sobotní výlet s hrami jsme završili na Krásné hoře. V neděli jsme se zúčastnili společných bohoslužeb v kostele. Počasí se vydařilo, za pohostinnost děkujeme soběhrdskému sboru.

➤ Soběhrdská víkendovka: téma dobrý Stvořitel

Druhý červnový víkend jsme se sešli s dětmi nad tématem biblického popisu stvoření světa. Pojali jsme ho jako úvod do tématu letošního tábora v Čími. Znamenalo to především rozvinout

s dětmi rozhovor o různém způsobu čtení psaných sdělení. Něco jiného čekáme od telefonního seznamu, něco jiného od kuchařky, učebnice chemie, státní hymny a něco jiného od Bible. Problém nastane, když zaměníme očekávání a např. telefonní čísla začneme hledat v učebnici chemie. A ještě navíc se začneme zlobit na učebnici chemie, že v ní není hledané číslo. (Je to podobná směla, jako když se ctitel technohudby ocitne na punkovém koncertě a začne kritizovat punkovou skupinu za to, že hraje špatně techno.)

Tak se to občas stává s Biblí. Člověk očekává od Bible něco zcela jiného, než v Bibli je. Celá staletí byla Bible považována nejen za duchovní knihu, ale také za učebnici přírodovědy, astronomie, historie apod. Před staletími nebylo lidské poznání na takové úrovni, aby se mohlo pochybovat o takovém přijímání Bible. Situace se začala vyhrocovat v době renesanční, kdy začínalo být neudržitelné pojetí Bible jako vědecké knihy. Přesto trvalo ještě mnoho let, než v Evropě zápas mezi vědeckým přístupem a duchovním přístupem k Bibli skončil. (V Americe je situace odlišná, kreacionistický a evolucionistický přístup tam svádí válku nadále).

Zápas ani v Evropě vlastně neskončil, stále se můžeme setkat s názorem, že Bible lže, protože všichni přece víme, že svět nevznikl za 6 dní, jak se v ní tvrdí. A tak je dobré děti seznámit se způsobem čtení Bible, který neočekává, že v Bibli najdu vše. V Bibli nenajdu vše. I když se to možná některým křesťanům nebude líbit, musíme zodpovědně říci, že skutečně Bible nenabízí odpověď na všechny otázky. Nejen že nenabízí odpověď na otázku, kde jsem ztratil klíče od auta, ale ani na otázku, jak se dovolat do jaderné elektrárny Dukovany, nebo kdo vynalezl první počítač. Nenabízí ani odpověď na otázku, jak přesně vznikl svět, zda existoval velký třesk, jak vznikl člověk. Učili jsme děti rozpoznat zásadní rozdíl v tážání a očekávání možných odpovědí od správných otázek. Učili jsme děti rozpoznat rozdíl mezi otázkou „jak“ a otázkou „proč“. V Bibli se tedy např. nedozvíme, jak vznikl člověk, ale dozvíme se **proč** vznikl člověk. Jedna z možných odpovědí může být: protože má být obrazem Božím a má být dobrým správcem jemu svěřené přírody. Podobně se musíme ovšem ptát i na smysl české státní hymny, není to vědecký popis přírody.

Dětem se tedy rozlišování smysluplných otázek bude hodit do života :)

Petr Turecký & Petr Wagner

Ohlédnutí Tomáše Trusiny za farářováním v Benešově

(od 1. září 2001 do 31. srpna 2018)

Když jsem si pročetl poznámky k výročním sborovým shromážděním, narazil jsem už v r. 2012 na zmínku, že tu nebudu věčně. Když teď odcházejím, plním tedy vlastně pět let starý příslib. Nicméně jsem v benešovském sboru farářoval 17 let, a vlastně je to místo, kde jsem zatím strávil největší část svého života. Jsem za pozvání sloužit v tomto sboru vděčný a především tuhle vděčnost chci teď vyjádřit.

Širší farářovic rodina v poločase (2010)

Staršovstvo

Do Benešova mne pozvalo **staršovstvo** a od něj bych chtěl začít. Oslovalo mne tehdy v r. 1999 nadějí, kterou pro pokračování práce ve sboru mělo. Po odchodu dosavadního kazatele a dalších členů sboru do Jednoty bratrské na sklonku r. 1998 mohli mít zbývající členové a zejména presbyterky a presbyteri mnoho důvodů k pozoufání či nářkům. Místo toho, navzdor situaci a různým bolestem, které jim rozdělení i osobně

přinášelo, věřili, že obnovit sborovou práci a službu Kristovu evangelium má smysl a budoucnost. Tahle naděje, která se nenechá zdeptat momentálně nepříznivou realitou, je (jak říká br. Štunc) někdy důležitější než láska. Jsem rád, že nás inspirovala k překonávání konkrétních překážek a sboru a jeho staršovstvu ji přeji i do budoucna.

Staršovstvo bylo vždy místem rozhovoru. V rozhovoru jsme dávali tvář bohoslužbám, plánovali sborovou činnost, řešili konkrétní otázky, které na nás doléhaly zevnitř i zvnějšku. A i když jsme někdy nenašli společné východisko, přece jsme si mohli jedni druhých vážit. Schopnost takového poctivého rozhovoru se z naší společnosti vytrácí, tak jak nastupují autority, které spíše hrají na emoce nebo urážení lidí odlišných postojů. Nedovolme, aby tohle proniklo do církve, spíše se tu rozhovoru učme a posilujme svoji schopnost demokratické diskuse. I tak můžeme být solí této země. Vděčně si v této souvislosti připomínám přístup br. kurátora Zavadila.

Organizace sboru

Se staršovstvem jsme promýšleli, jakou podobu dát sborovému životu. Rozhodli jsme se hned zpočátku vzít vážně rozlohu, na níž jsou členové sboru roztroušeni. V týdnu konat setkání na venkově v rodinách, které se tomu otevrou, v neděli jsou pak všichni zváni dorazit do společného shromáždění. Není to v době různých „centralizací“ vůbec samozřejmý model, pro život našeho sboru se mi ovšem zdál nosný. Vděčně teď připomenu „uzly na sborové síti“, tedy místa a rodiny, u nichž jsme se během těch sedmnácti let scházeli: v Bystřici u Kašparů, ve Čtyřkolech u Dvořáků, v Semovicích u Pechů, ve Štěpánově u Kratochvílů, ve Vlašimi u Šimů a u Dušků. Biblické s dětmi ve Voticích u Martínků a Turziků, v Mirošovicích u Komárků a Urbánků, v Neveklově u Sýkorů. Ve Zruči u Kratochvílů hostili několikrát třicátníky. Biblickou ve Vozerovicích jsem mohl předat do Prčice a v Ládví záhy soběhrdskému kolegovi. Někde se setkání v týdnu konala skoro celou dobu, někde jen pár let či měsíců, ale důležité je, že se našli lidé ochotní otevřít svou domácnost, a někdy třeba i přizvat své necírkevní přátele ze sousedství.

K tomu patří pružnost v plánování programu. Když se někdo odstěhoval, nemuseli jsme se setkáváním prostě přestat, ale spíš jsme hledali

nové místo, kam se přestěhovat – anebo jak začít trochu jinak. Takhle se třeba dvakrát začalo s kočárkárnou, setkáváním maminek s nejmenšími – a když nejmenší děti přestaly být nejmenší, začali jsme s nábožkem.

Vděčný jsem byl za to, jak sbor přijal pravidelné **bohoslužby „pro malé i velké“** a myslím, že v nich má smysl pokračovat. Děti jsou nenásilně vtaženy do bohoslužeb, a dospělí mohou načerpat inspiraci, o čem všem se dá s dětmi na téma „víra“ mluvit. Navíc je to příležitost, aby se jednou za měsíc setkal opravdu celý sbor. V posledních letech jako bychom na to trochu zapomněli (nebo po vzájemném setkávání už nebyla tak intenzivní „poptávka“), nicméně si této příležitosti považujeme.

Společný duchovní život možná víc než nedostatkem peněz trpí dnes tím, že na nic nemáme čas. S nadsázkou jsem říkal, že když má v našem sboru někdo církevní záležitosti na pátém místě žebříčku, stojí si u něj církev hodně vysoko. Ale občas neškodí jakási inventura toho, nač jsme ochotni si čas bez rozpaků udělat – a jak si v tom stojí naše církevní aktivity. Život v církvi nás nějaký čas stojí, ale věřím, že to zároveň stojí za to.

Otevřenost

je podstatným rysem zdejšího společenství. I když se shromáždění konají v poněkud „neveřejném“ prvním patře (vždy znova mne poněkud nemile překvapilo, jak málo lidí z Benešova vlastně ví, kde tu evangelíci sídlí), když sem někdo nový pronikne (a těch lidí není zas tak málo), nemusí se cítit cize. Přicházeli k nám zahraniční pracovníci ze Slovenska i Bulharska, občasní návštěvníci z jiných církví, někteří tu zakotvili na delší dobu, jiní přechodně. Otevřenost jsme vnímali i jako rodina, ne úplně skladná. Sbor nám vyšel hodně vstříc mj. i přebudováním podkroví. O tuhle otevřenost je třeba pečovat, kultivovat ji a rozvíjet dál. Respekt a vděčnost jedněch za druhé vyrůstal samozřejmě z nedávno prožité krize a rozdělení. Mým přáním je, aby se přetavil do jednoho z trvalých rysů tohoto sboru. Přátelské a respektující prostředí, v němž se dá dýchat, je jeden z rysů, díky němuž se církev a sbor mohou stát v této době přitažlivými a zajímavými.

Diakonie

Vědomí, že tu nejsme jen pro sebe, ale i pro lidi všelijak potřebné okolo nás, bylo jedním z důležitých důrazů, na které jsem mohl navázat. Sbor

zřídil v devadesátých letech občanské sdružení Exodus, jehož těžiště spočívalo ve Vlašimi. Jako sbor jsme ho v r. 2005 převzali, zřídili středisko Diakonie a po několika letech dům pro mladé lidi v krizi proměnili v azylový dům pro matky s dětmi. Ten má téměř po celou dobu zcela vytíženou kapacitu. V době, kdy se stále více rozevírají nůžky mezi lidmi s nižšími příjmy a většinovou společností, je důležité, že jsme skrze osudy klientek a jejich dětí konfrontováni s touto tvrdou sociální realitou. I když sbor přímo provoz Diakonie nefinancuje, přece se podílí na rozmanité spolupráci. A já jsem byl vděčný, že její podporu nebylo nikdy potřeba na staršovstvu vybojovávat, právě naopak. Díky tomu probíhalo pravidelné zpívání s dětmi klientek, jejich zapojení do víkendových a táborových pobytů a posléze i do vánočních her. Sbor se spolupráci s Diakonií v posledních letech otevřel i jinak – poskytl sborovou kancelář pro diakonickou občanskou poradnu.

Diakonie je služba profesionalizovaná, jinak by to ani nešlo. Přesto jsou v našem sboru i lidé, kteří v posledních letech dvakrát za léto namažou chleby pro bezdomovce a jedou jim je do Prahy rozdat. Tahle konkrétní aktivita je pro mne dokladem, že se za Diakonii „neschováváme“, ale s nouzí lidí bez domova jsme ochotni se i docela konkrétně potkat. A děkuji všem, kdo to organizují a uskutečňují.

Kázání a bohoslužby

měly pro někoho možná příliš velký podíl starozákonního poselství, ale co jsem se naučil jako jedno z nejdůležitějších dědictví dvacátého století, je právě „znovuobjevení“ Starého zákona pro církev. Vždyť to byla Bible, Písmo svaté Ježíše a prvních křesťanů. A když na to církev zapomněla, vystavila se vždycky malérům. V Německu podlehla nacionálnímu socialismu, u nás zase znelidšťujícím praktikám komunistů. A když se dnes opět vyskytují jiné modly, populismus, zastrašování, nacionalismus (místo masarykovského vlastenectví), nekritické uctívání politických „idolů“, může být starozákonní varování, čemu se neklanět a co neuctívat, víc než inspirativní. Nehledě na to, že skutečným jádrem starozákonního poselství je ona podivuhodná velikonoční událost, kdy začalo „K svobodě je dlouhé putování“. Díky ní se naučíme i Ježíše vnímat víc jako svědka hospodinovského vysvobození ze strachu, sobectví a falešného přesvěd-

čení, že nejdůležitější je ze všeho něco vytřískat pro sebe. A ovšem vysvobození z beznaděje, když nám samotným připadá, že už se nic nedá dělat. Pokud jste to nějak zaslechli z toho, co jsem se pokoušel jako kazatel předat, potkali jsme se v tom, co mne z poselství bible a křesťanské víry oslovuje nejvíc.

K bohoslužbám patří ovšem dík za všechny, kdo je na různé nástroje doprovázeli. Tato rozmanitost umožnila vlastně i konání každoročních rozhlasových bohoslužeb. Díky, že to sbor neobtěžovalo, ale pochopil to jako možnost sloužit širší veřejnosti.

Rád jsem administroval

sbor v Sedleci Prčici. Jeho společenství mne oslovovalo svou věrností, zakotveností v biblickém poselství, humorem, a pohotovou otevřeností. Vozerovické biblické s dětmi i biblické v samotné Prčici měly specifickou atmosféru a pro mne představovaly velkou inspiraci. Byl jsem vděčný, že se sbor nechal posléze rozhoupat k tomu, aby zrekonstruoval bydlení, začal hledat kazatele a po 47 letech se znovu nechal obsadit. S Pavlou Jandečkovou do tamějšího krásného kraje přišel přesně ten typ, který sbor dle mého názoru potřeboval.

Spolupráce pokračovala dle potřeby, při vánočních hrách, konání víkendovek a táborů, konfirmační přípravě. Sbory v této oblasti jsou rozlehlé a vlastního kazatele potřebují, ale určitě má smysl spojit síly při konkrétních aktivitách či jak se dnes říká „projektech“. Takto jsme spolupracovali už s Hynkem Tkadlečkem a potom ovšem s Petrem Tureckým. Kolegiální kávičky kombinované s procházkami kolem Krásné hory budu v Praze docela jistě postrádat.

Provoz na faře

v posledních letech zintenzivnil. Vedle tradičních sborových setkání tu má místo občanská poradna, koná se tu výuka zpěvu a do budoucna se tu možná bude scházet i dětský pěvecký sbor. Myslím, že je dobře, když se fara stává i místem kulturní činnosti pro lidi z Benešova. Jednak je využita a jednak mají příležitost překročit její práh i lidé, kteří mají vůči církvi třeba ostražitý vztah. Navíc se tu nabízí program, s jehož využitím by šlo do budoucna obnovit Noc kostelů apod.

Ekumena

má v Benešově rozmanitou podobu. Pravidelné setkávání zdejších kazatelů, jež jsem familiérně překřtil na „benešovské flandáky“, vyústilo díky spolupráci s občanským sdružením Tři (později vybudovalo čerčanský hospic) v pravidelnou duchovní péči na oddělení dlouhodobě nemocných. Ekumenické bohoslužby ob dva měsíce jsou samozřejmostí, někdy až moc; v posledních letech jako by o tuto jinde nesamozřejmou příležitost klesal zájem. Jistým vrcholem je sváteční slovo 24. prosince na Masarykově náměstí. Je dobře, že se tuto tradici, jež vzešla od bývalého vedení místního muzea, podařilo zachovat a rozvíjet.

Nedodělaných a otevřených

věcí zůstává asi také dost. Konfirmandi, s nimiž jsme se domluvili, že „až později“, a pak jsem je už nedokázal ke křtu či konfirmaci přitáhnout. Přestala se scházet mládež (i když ze sboru nevymizela, účastní se např. práce s dětmi). S leckterými lidmi jsme se názorově rozešli a nedokázali to překonat.

Nicméně já sám jsem vděčný za všechny, s nimiž jsem mohl vést otevřený rozhovor, třeba se i pohádat, ale s tím, že jdeme dál společnou cestou. A ještě víc jsem vděčný za ty, kdo mne různě doprovázeli na cestách či uváděli do nesnadných lidských osudů. Jmenovat nebudu, protože bych určitě na někoho důležitého zapomněl. Poslední bohoslužby budou ve Vlašimi a Benešově v neděli 26. srpna, zvu vás, a snad to bez nějakého přetvářování bude především příležitost k vyjádření vděčnosti jedněch za druhé.

Tomáš Trusina

➤ Noc kostelů v Soběhrdech

Nejdříve to vypadalo, jako bychom neměli letos nápad, čím Noc kostelů naplnit...máme co nabídnout, aby někdo s chutí přišel? Nakonec to dopadlo nad očekávání dobře. Dokonce jsme mohli program připravit alespoň částečně z vlastních sil. První půl večera vyplnil Říčanský komorní orchestr, do něhož patří také houslista, František Šilar, nový člen našeho sboru. Orchester hrál známé filmové melodie, které uvedl krátkým slovem umělecký vedoucí orchestru Petr Anděl.

Následovala poměrně dlouhá pauza, kdy měli návštěvníci

možnost si prohlédnout obrazy malíře Jana Eipella. Obrazy budou v kostele ještě nějaký čas viset. Obrazy jsou abstraktní, stojí zato neutíkat od nich pryč, ale nechat je na sebe působit.

Jenom někteří vydrželi do další části, kdy měl hrát náš sborový klavírista Vladimír Vachoušek. Vladimír nás při různých příležitostech spolehlivě dojme nečekanou vysokou úrovní hudební vložky. Je schopen si vybrat a nacvičit krásné skladby. Tentokrát však to předčilo vše předešlé. Nejen, že hrál krásně skladby Antonína Dvořáka, ale že se znovu zaplnil kostel a sice soběhrdskými sousedy. Bratr Vachoušek je v Soběhrdech populární a lidé si ho váží. Byl to opravdu pěkný zážitek. sto

➤ Květnové dny v Herlíkovicích

Od 5. do 8. května jsme trávili krásné dny v Horském domově, středisku naší církve v Herlíkovicích. Nakonec se vydalo vícero rodin a jednotlivců (nejen) ze sborů v Benešově a Sedleci Prčici. Dny jsme trávili podle vlastní volby, společně jsme se sešli v neděli na bohoslužbách v místním kostelíku a potom v pondělí na výletě kolem Bílého Labe. Velké díky patří „vedoucímu zájezdu“ Jirkovi Šimovi, který společný pobyt vymyslel, domluvil, zamluvil, namotivoval k účasti, navrhl program a na místě v případě potřeby nenápadně usměrňoval. tt

➤ Slavnostní shromáždění v Benešově

V neděli 17. června se v zaplněné benešovské modlitebně konalo slavnostní křestní a konfirmační shromáždění. Křest přijaly Monika Jirásková z Vlašimi a Adéla Sýkorová z Benešova. Konfirmovány byly Alžběta Herzová z Kamenice-Ládví a Dagmar Novotná z Bystřice.

V sobotu 16. 6. v podvečer na benešovské faře proběhl rozhovor katechumenek se staršovstvem a hosty z řad rodinných příslušníků. Během rozhovoru postupně všechny představily svou cestu víry a také píseň vybranou pro slavnostní nedělní shromáždění. Ocenili jsme výběr biblických textů a písní, na kterých vysvětlily své postoje, vnímání sborového společenství a také způsob, kterým by do společenství chtěly přispět. Staršovstvo rovněž ocenilo práci Tomáše Trusiny během roční přípravy, při víkendovkách a dětských táborech, které podstatnou měrou přispěly k jejich rozhodnutí přijmout křest či konfirmaci a rozšířit tak sborové společenství.

Slavnostní nedělní shromáždění bylo zakončeno vysluhováním sv. Večeře Páně. Kromě členů našeho sboru vysluhovala též ses. farářka Pavla Jandečková, která katechumenky důvěrně znala ze společných víkendovek a táborů.

Přejeme mladým sestrám, aby ve společenství sboru našly své místo – jak již hezky ukázaly během nedělního odpoledne na zakončení nedělní školy. Samostatně zorganizovaly pro děti hru ve městě i odpolední dětský program na farní zahradě.

Přejeme jim vše dobré na nastoupené cestě.

Za staršovstvo Mirka Nulíčková a Jiří Zavadil

postřeh Bětky Herzové: Od konfirmace jsem čekala to, co splnila. Bude mít na mě zřejmě větší dopad s větším časovým odstupem, ale bylo to právoplatné přijetí do sboru. Samotná konfirmace byla pěkně, osobně podaná a hodně založená na našich projektech, což mě příjemně překvapilo a potěšilo."

 Staršovstvo zve na bohoslužby do Benešova v neděli 26. srpna, kde se rozloučíme s naším kazatelem Tomášem Trusinou a jeho rodinou. Bohoslužby s večeří Páně začnou v obvyklou hodinu ve Vlašimi (8,30) a v Benešově (10,00)

➤ Další společný sborový výlet

Letos již potřetí vyrazili členové čerčanského společenství na sborový výlet se členy soběhrdského sboru a dalšími přáteli. Navzdory tomu, že početně byla letos naše výprava slabší (benešovští měli významnou sborovou událost), program byl i tentokrát náležitě pestrý a potěšil i ty, kteří s námi jeli letos úplně poprvé.

Jako tradičně výlet odstartovala cesta na bohoslužby, tentokrát do Horních Dubenek. Ve zdejším společenství slouží již druhým rokem Hynek Tkadleček, soběhrdský předchůdce Petra Tureckého na místě faráře. Bohoslužby v příjemně zaplněném kostele, který nedávno prošel pečlivou rekonstrukcí, byly v detailech zase trochu jiné, než jsme mohli pozorovat v dřívějších případech návštěv.

Ona drobná specifika a odlišnosti byly i tentokrát něčím, co bylo vnímáno jako pozitivní, svědčící o lokálních zvycích společenství, která žijí v různé tradici.

Po občerstvení jsme absolvovali procházku k Chadiimovu mlýnu, kde se nám

dostalo zevrubné přednášky s prohlídkou mlynářských strojů a technologických vymožeností minulého století a také jsme se mohli potěšit pohledem na hospodářská zvířata v areálu mlýna. Pak byl čas vydat se k místu, kde byla svedena (ale možná také ne) bitva mezi husity a křižáky, doprovobená legendou o krvi barvíci se vodě přilehlého rybníka. Hlavní

obědové posezení nám dalo pocítit, že jsme i tentokrát v kraji, kde se hostu snese to nejlepší, co je v domě – i když jsme si pokaždé vědomi, že jídlo není v centru našeho výletového zájmu, těžko přehlédnout, jak pečlivě a s láskou jsme v tomto směru obsluhováni a hostěni. Snad bude příležitost tuto službu oplatit.

Doplňující výlet na novodobý kamenný kruh, připomínající legendární Stonehenge s procházkou po lázeňském rezortu sv. Kateřiny (s chuťově vynikajícím vodním pramenem) – to už byl takový pěkný závěr společně prožitého času.

Zbývá poděkovat všem, kdo se na přípravách podíleli a za organizační část především René Hudcovi. Příští rok zase společně!

Petr Wagner

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Červenec - Bublová Hana, Soběhrdy – 68 let; Hallerová Blažena, Lštěň – 81 let; Kovář Pavel, Bedrč – 74 let; Kovář Jaroslav, Ládví – 75 let; Losenický Vojtěch, Podmračí – 80 let; Stibůrková Božena, Benešov – 77 let; Sýkorová Daniela, Mrač – 77 let; René Hudec, Ondřejov – 67 let; Štunc Zdeněk, Petroupim – 66 let;

Srpen: Micka Vladimír, Soběhrdy – 71 let; Veselá Věra, Mnichovice – 92 let; Boháč Zdeněk, Kozmice – 67 let; Podroužek Vladimír, Čerčany – 67 let; Jiří Fojtů, Bedrč – 25 let

Září: Zach Milan, Petroupim – 67 let; Fleischerová Hana, Vysoká Lhota – 75 let; Boháčová Jiřina, Vranovská Lhota – 84 let; Martínková Miluše, Zlenice – 85 let; Šindelářová Jarmila, Mnichovice – 94 let;

Děti

Červenec: Kyselová Aneta, Přestavlky – 14 let; Podroužková Barbora, Čerčany – 12 let; Šafařík Martin, Praha – 15 let;

Srpen: Příbyl Richard, Petroupim – 2 roky; Macháčková Jasmína, Benešov – 8 let; Váša Jonáš, Mnichovice – 9 let; Svobodová Adéla, Přestavlky – 18 let; Vlasák Jonáš, Mezihoří – 20 let

Září: Vášová Mariana, Mnichovice – 5 let

**Táborový pobyt benešovských, sedleckoprčických,
vlašimských a dalších spřátelených dětí
na téma **Josef a jeho bratři**
bude od 22. do 29. července ve Strměchách**

Chcete prožít mnohá dobrodružství s apoštolem Pavlem, tak přijed'te:

KDY? ➤ **Od soboty 18. 8. 2018 do soboty 25. 8. 2018**

KDE? ➤ Stanové tábořiště „Dům Dobré naděje“ v Luhu u Čími

PRO? ➤ Děti ve věku od 7 do 15 let

CENA? ➤ 1 600,- Kč

Adresa: Farní úřad ČCE, Soběhrdy 21, 256 01 Benešov.

E-mailová adresa: vhudcova@seznam.cz

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobebrdy@evangnet.cz, www stránky:sobebrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: farářka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé
Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr, Mgr.
Telefon: 608 066 406
E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně.
Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. září 2018

*Soběhrdský bratr:
Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech*